

I

De Suvery Galerie in Parijs zat in een indrukwekkend achttiende-eeuws *hôtel particulier* aan de Faubourg St. Honoré. Kunstverzamelaars bezochten het pand alleen op afspraak en kwamen dan via enorme bronzen toegangsdeuren op de binnenplaats. Recht vooruit lag het hoofdgebouw, links het kantoor van Simon de Suvery, de eigenaar. Rechts bevond zich de afdeling onder leiding van zijn dochter: de vleugel met moderne kunst. Aan de achterzijde lag een grote smaakvolle tuin met sculpturen, waarvan de meeste van Rodin waren. Simon de Suvery's galerie zat hier al meer dan veertig jaar. Zijn vader, Antoine, was een van de belangrijkste Europese verzamelaars geweest, en Simon had zich voor hij zijn galerie begon verdiept in de renaissanceschilders en de Hollandse Meesters. Tegenwoordig werd hij geraadpleegd door musea vanuit heel Europa, geprezen door privéverzamelaars, en bewonderd maar ook vaak gevreesd door de mensen die hem kenden.

Simon de Suvery was een intimiderend man. Hij was lang, krachtig gebouwd, met grimmige trekken en donkere ogen die recht tot in het diepst van je ziel keken. Simon was laat getrouwd. Toen hij jong was had hij het te druk gehad met het opzetten van zijn zaak om tijd te verdoen aan romantiek. Op zijn veertigste was hij getrouwd met de dochter van een belangrijke Amerikaanse verzamelaar. Het was een goed en gelukkig huwelijk geweest. Marjorie de Suvery had zich nooit rechtstreeks bemoeid met de galerie, die al een gevestigde reputatie had toen ze trouwden. Zijn werk intrigeerde haar en ze was dol op de kunst die hij tentoonstelde. Ze hield met hart en ziel van hem en was oprecht geïnteresseerd in alles wat hij deed. Marjorie had zelf ook geschilderd, maar ze was te onzeker over

haar werk geweest om het aan een groot publiek te durven tonen. Ze schilderde verfijnde landschappen en portretten, die ze weggaf aan vrienden. En Simon vond haar schilderijen niet onaardig, maar was er niet echt van onder de indruk. Hij was meedogenloos in zijn keuzes en genadeloos in aankopen voor de galerie. Hij had een ijzeren wil, een messcherpe geest, een keihard zakeninstinct, maar, vanbinnen, diep begraven, zat een grotendeels verborgen gehouden goed hart. Althans, dat was wat Marjorie zei. Hoewel niet iedereen haar geloofde. Hij was goed voor zijn medewerkers, eerlijk tegen zijn cliënten, en onvermurwbaar in zijn jacht op datgene waarvan hij vond dat het in zijn galerie thuishoorde. Soms kostte het hem jaren om in het bezit te komen van een specifiek schilderij of beeldhouwwerk, maar hij gaf niet op voordat het van hem was. Eigenlijk had hij zijn vrouw, voor hun huwelijk, min of meer op dezelfde manier het hof gemaakt. En toen hij haar eenmaal de zijne mocht noemen, koesterde hij haar als een schat en hield hij haar, meestal, voor zichzelf. Hij verscheen alleen in het openbaar als hij het gevoel had dat het echt niet anders kon, en het liefst ontving hij zijn gasten dan in een van de vleugels van hun huis.

Pas later in hun huwelijk kozen ze voor een kind. Eigenlijk was het Simons beslissing dat ze daar tien jaar mee hadden gewacht. Omdat hij wist hoe Marjorie naar een gezin verlangde, had hij uiteindelijk ingestemd met haar wens, en het speet hem nauwelijks dat Marjorie beviel van een dochter in plaats van een zoon. Simon was vijftig toen Sasha geboren werd en Marjorie negenendertig.

Vanaf het allereerste ogenblik werd Sasha de liefde van haar moeders leven. Ze waren onafscheidelijk. Marjorie kon urenlang, kirrend en koerend met haar in de tuin spelen. Ze verviel zelfs bijna in diepe rouw toen ze van elkaar gescheiden werden omdat haar dochttertje naar school moest.

Sasha was een knap en lief kind, en een interessante combinatie van haar beide ouders. Ze had het donkere uiterlijk van haar vader en haar moeders zachtaardigheid. Marjorie was een engelachtige blondine met blauwe ogen. Ze leek op een madonna uit een Italiaans schilderij. Sasha had de fijne trekken van

haar moeder, en de donkere haren en ogen van haar vader, maar in tegenstelling tot Marjorie en Simon, was ze tener en klein. Als kind plaagde haar vader haar vaak goedaardig dat ze eruitzag als een miniatuurkind. Maar buiten haar postuur was er niets kleins aan Sasha. Ze had de ijzeren wilskracht van haar vader, de warmte en vriendelijke zachtheid van haar moeder, en een directheid die ze al vroeg in haar leven van haar vader overgenomen had. Ze was al een jaar of vier voor hij haar echt opmerkte, en vanaf dat moment praatte hij over niets anders dan kunst met zijn dochter. In zijn vrije momenten wandelde hij met haar door de galerie en vertelde hij over schilderijen en oude meesters, bladerde door kunstboeken, en toen ze eenmaal oud genoeg was om te kunnen schrijven, verwachtte hij dat Sasha zich niet alleen de namen herinnerde, maar ze ook kon spellen. In plaats van zich tegen hem af te zetten, zoog ze alle informatie in zich op en onthield ze elk flintertje informatie dat haar vader haar toewierp. Hij was ontzettend trots op haar. En meer dan ooit was hij vervuld van liefde voor de vrouw die drie jaar na de geboorte van Sasha ziek was geworden. In het begin leek Marjories ziekte een mysterie, de artsen stonden voor een raadsel. Simon dacht heimelijk dat het psychosomatisch was. Hij had geen geduld voor ziekte of zwakheden en was van mening dat elke lichamelijke klacht te bestrijden was en overwonnen kon worden. Maar in plaats van beter werd Marjorie juist zieker. Het duurde meer dan een jaar voor de diagnose gesteld werd in Londen en in New York bevestigd werd. Marjorie leed aan een zeldzame degeneratieve ziekte die haar zenuwen en spieren aantastte en waardoor haar longen en hart uiteindelijk verlamd zouden raken. Simon verkoos die prognose naast zich neer te leggen. Marjorie gedroeg zich dapper, klaagde nauwelijks en deed wat ze kon, zolang ze kon. Ze gebruikte al haar energie voor haar echtgenoot en haar dochter, en in de tussentijd probeerde ze zo veel mogelijk te rusten. De ziekte kreeg haar goede humeur niet in zijn macht, maar uiteindelijk moest haar lichaam zich zoals voorspeld overgeven. Vanaf Sasha's zevende kon Marjorie niet meer uit bed komen, en ze stierf kort na haar dochters negende verjaardag. Ondanks de voorspellingen van de artsen was Simon stomver-

baasd. Net als Sasha. Geen van haar ouders had haar voorbereid op haar moeders overlijden. Sasha en Simon waren er allebei aan gewend geraakt dat Marjorie vanuit haar bed meeleefde met alles wat ze deden. Het plotselinge besef dat ze uit hun leven verdwenen was sloeg in als een bom en smeedde een nog sterkere band tussen Sasha en haar vader dan daarvoor. Buiten zijn werkzaamheden voor de galerie draaide Simons leven alleen nog maar om Sasha.

Sasha's jeugd bestond uit het eten en drinken van, dromen over en genieten van kunst. Het was het enige leven dat ze kende, het enige wat ze deed, en het enige waar ze van hield, buiten haar vader. Ze aanbad de grond waarop hij liep, net als andersom het geval was. Als kind wist ze al net zoveel van de galerie en de ingewikkelde en intrigerende gang van zaken als de meesten van zijn medewerkers. Eigenlijk vond Simon zelfs dat zijn jonge dochter slimmer en creatiever was dan al zijn medewerkers. Het enige wat hem ergerde, en hij stak dat niet onder stoelen of banken, was haar grote belangstelling voor moderne en hedendaagse kunst. Met name hedendaagse kunst irriteerde hem en hij schrok er nooit voor terug om het troep te noemen, of het nu in gezelschap was of niet. Hijzelf hield alleen van de Grote Meesters, zijn enige liefde in de kunst.

Net als haar vader voor haar, ging Sasha studeren aan de Sorbonne, en behaalde daar haar masters in kunstgeschiedenis. En zoals ze haar moeder had beloofd, ging ze daarna naar Columbia University in New York om te promoveren. Tot slot rondde ze haar studietijd af met een twee jaar durende stage in het Metropolitan Museum of Art. Gedurende die tijd reisde ze vaak naar Parijs, soms zelfs maar voor een weekeinde, en Simon bezocht haar zo vaak hij kon in New York. Hij voerde als excuus aan dat het hem de gelegenheid gaf om cliënten, musea en verzamelaars in de Verenigde Staten te bezoeken, maar eigenlijk kwam hij alleen voor Sasha, die hij zo vaak mogelijk wilde zien. In wezen wilde hij maar één ding, en dat was dat Sasha weer naar huis kwam. Tijdens haar jaren in New York was hij lichtgeraakt en ongeduldig.

Eén ding waar Simon nooit op had gerekend, was de komst van Arthur Boardman. Sasha ontmoette hem tijdens haar tweede

studieweek aan Columbia. Ze was toen tweeëntwintig, en ondanks grommend protest van haar vader trouwde het paar binnen zes maanden na hun eerste ontmoeting. Simon vond het vreselijk dat ze al zo jong trouwde, en het enige wat hem milder stemde en hem uiteindelijk deed besluiten toestemming voor het huwelijk te geven, was dat Arthur zijn schoonvader beloofde met Sasha naar Parijs te verhuizen zodra ze haar studie en stage in New York afgerond had. Simon liet het hem praktisch in bloed op schrift zetten. Maar zelfs hij kon niet ontkennen dat Sasha er nog nooit zo gelukkig uit had gezien. Ten slotte kon Simon niet anders dan toegeven dat Arthur Boardman een goed mens was, en dat hij de juiste man voor zijn dochter was.

Arthur was tweeëndertig, tien jaar ouder dan Sasha. Hij had eerst aan Princeton gestudeerd en daarna zijn MBA gehaald aan Harvard. Hij had een goede baan bij een investeringsbank aan Wall Street die als prettige bijkomstigheid een filiaal in Parijs had. Al vroeg in hun huwelijk was hij gaan lobbyen om dat filiaal te mogen gaan leiden. Binnen een jaar werd hun zoon Xavier geboren. Twee jaar later kwam Tatianna. Toch leed Sasha's studie daar niet onder. Wonderlijk genoeg werden beide kinderen in de zomervakantie geboren. Ze nam een oppas voor de tijden dat ze lessen volgde en in het museum werkte. Als kind had ze van haar vader, en zijn werk in de galerie geleerd om veel om handen te hebben. Ze was dol op haar drukke leven en aanbad Arthur en hun twee kinderen. En hoewel Simon in het begin wat aarzelend tegenover zijn rol als opa stond, wende hij daar snel aan. Het waren verrukkelijke kinderen.

Sasha bracht elk vrij moment dat ze had met ze door, en vermaakte ze met dezelfde liedjes en kinderspulletjes die haar moeder vroeger met haar had gespeeld. Tatianna leek zo sprekend op haar oma dat Simon het daar eerst erg moeilijk mee had, maar naarmate Tatianna ouder werd vond hij het heerlijk om gewoon bij haar te zitten en naar haar te kijken en aan zijn overleden vrouw te denken. Het was alsof hij zijn vrouw als klein meisje herboren zag.

Arthur hield zich aan zijn woord en verhuisde het hele gezin naar Parijs nadat Sasha haar tweejarige stageperiode bij het Metropolitan in New York had afgerond. De investeringsbank had

hem op zijn zesendertigste letterlijk de dagelijkse leiding over hun Parijse filiaal in handen gegeven. Ze hadden alle vertrouwen in hem, net als Sasha.

Sasha zou het in Parijs zelfs nog drukker krijgen dan in New York waar ze parttime in het museum had gewerkt en de rest van de tijd vrij was geweest voor haar kinderen. In Parijs zou ze voor haar vader in de galerie gaan werken. Ze was er klaar voor. Hij had toegezegd dat ze elke middag om drie uur weg mocht om er voor haar kinderen te zijn. En ze wist dat ze het druk zou krijgen met sociale verplichtingen voor haar man. Triomfantelijk, goed opgeleid, vol verwachting, onverschrokken en dolblij weer thuis te zijn, keerde ze terug naar Parijs. En Simon was minstens zo blij om haar weer bij zich te hebben en dat ze eindelijk voor hem kwam werken. Daar had hij zesentwintig jaar op gewacht, en eindelijk was het tot hun beider vreugde dan zover.

Simon leek nog net zo stug als vroeger, maar toen ze eenmaal naar Parijs waren verhuisd, viel het zelfs Arthur op dat Simon met het verstrijken van de jaren milder werd. Af en toe kletste hij zelfs zomaar met zijn kleinkinderen, hoewel hij tijdens zijn bezoeken meestal stilletjes naar ze keek. Hij had zich nu eenmaal nooit op zijn gemak gevoeld met kleine kinderen, ook niet met Sasha toen ze klein was. Tegen de tijd dat ze terug verhuisden naar Parijs was hij zesenzeventig. En Sasha's leven begon nu pas echt.

De eerste beslissing die ze moesten nemen, ging over hun toekomstige woning, en Simon verraste ze door dat probleem voor ze op te lossen. Sasha was van plan geweest een appartement te zoeken aan de linkeroever van de Seine. Hun gezin was te groot voor het appartement van de bank in het zestiende arrondissement. Simon bood aan om zijn vleugel van het huis af te staan, het smaakvolle, drie verdiepingen tellende domein waar hij zijn hele getrouwde leven en de jaren ervoor en erna had gewoond. Hij bood het hun aan onder het voorwendsel dat het te groot was voor een man alleen, en de trappen problemen opleverden voor zijn knieën. Sasha geloofde hem niet. Haar vader maakte nog steeds kilometers lange wandelingen. Hij bood aan om naar de andere kant van de binnenplaats te verhuizen,

naar de bovenste verdieping van de vleugel die in gebruik was voor extra kantoren en opslagruimte. Prompt ging hij ermee aan de slag. Hij liet *oeil de boeuf*-ramen aanbrengen onder een mansardedak, en er kwam een grappig liftstoeltje naast de trap waarmee hij zijn kleinkinderen schaterlachend op en neer liet zoeven.

Sasha hielp hem met de inrichting en kwam opeens op een idee. Een idee dat hij verafschuwde. Eigenlijk was het gebaseerd op een plan waar ze al jaren mee rondliep en haar hele leven van had gedroomd. Ze wilde de galerie uitbreiden met hedendaagse kunst. De vleugel die voorheen gebruikt was als opslagruimte was volmaakt voor dit plan. Hij lag aan de overzijde van hun kantoren en haar vaders nieuwe onderkomen. Ze beaamde dat de toevoeging aan de galerie hun opslagruimte beperkte, maar ze had al een architect ingeschakeld om op de bovenverdieping functionele opslagrekken te creëren.

De eerste keer dat ze haar plan ter sprake bracht, reageerde Simon woedend. Hij zei dat hij niet van plan was de achtenswaardige naam van de galerie te grabbel te gooien met de verkoop van die troep van onbekende, talentloze kunstenaars waar Sasha zo van hield. Het kostte haar bijna een jaar vol bittere woordenwisselingen voor ze hem eindelijk wist te overtuigen. Simon gaf pas toe op het moment dat ze dreigde de galerie te verlaten om haar eigen zaak op te zetten, en toen nog was het vol wrok en met een flinke dosis gemopper. Maar Sasha leek dan misschien vriendelijker dan haar vader, toch was ze net zo hard en onvermurwbaar. Maar toen het idee eindelijk vorm kreeg, durfde ze haar nieuwe kunstenaars niet eens op het hoofdkantoor te ontvangen vanwege haar vaders onbeschofte gedrag. Toch was Sasha minstens zo stijfkoppig als hij. Een jaar na hun verhuizing naar Parijs opende ze met veel tamtam en gevoel voor stijl het aan de galerie toegevoegde deel met hedendaagse kunst. En tot haar vaders grote verbazing ontving ze onveranderlijk lovende kritieken. Niet alleen omdat ze Sasha de Suvery was, maar vooral dankzij haar goede oog voor goede, eerlijke hedendaagse kunst, net als haar vader voor zijn tak van kunst.

Opvallend genoeg lukte het Sasha om een vinger aan de pols te

houden in beide werelden. Ze had veel verstand van het goed verkopende oudere werk en was een absolute kenner van moderne kunst. Op haar dertigste, drie jaar nadat ze Suvery Contemporary aan zijn zaak had toegevoegd, was het de belangrijkste galerie met hedendaagse kunst van Parijs geworden, misschien zelfs wel van heel Europa.

Nog nooit van haar leven had ze zo genoten. Arthur ook niet. Hij hield van haar werk en steunde haar bij alles wat ze deed, bij elke beslissing, elke investering. Meer zelfs dan haar vader, die zich onwillig tegenover moderne kunst bleef opstellen, al bewonderde hij haar om wat ze had bereikt. Eigenlijk had ze zijn galerie met een ferme klap in de tegenwoordige tijd gezet. Arthur genoot van het contrast tussen haar beroep en dat van hem. Hij was dol op de speelsheid van de kunst die zijn vrouw tentoonstelde en de idioterie van haar kunstenaars die totaal anders waren dan de bankiers met wie hij zaken deed. Hij reisde vaak met haar mee naar andere steden als ze op bezoek ging bij nieuwe kunstenaars en vergezelde haar graag naar kunstbeurzen. Hun drie verdiepingen tellende huis was nagenoeg in een museum van moderne kunst van opkomende kunstenaars veranderd. Daarbij waren de schilderijen die ze bij Suvery Contemporary verkocht, veel betaalbaarder dan de Impressionisten en Oude Meesters die haar vader verkocht. Hun zaak floreerde op beide takken.

Sasha had haar tak van het bedrijf acht jaar gerund toen ze in hun eerste echte crisis belandden. De bank waar Arthur jaren eerder partner in was geworden, besloot dat hij terug moest komen naar het filiaal aan Wall Street. Twee van de partners waren omgekomen nadat hun privéjet neergestort was, en iedereen was het erover eens dat Arthur de meest logische opvolger was om de bank in zijn geboorteland te gaan leiden. De enige opvolger zelfs. Arthur kon een weigering niet verantwoorden. Zijn carrière was belangrijk, en de bank was vastbesloten. Ze hadden hem nodig in New York.

Sasha huilde hartverscheurend toen ze de situatie aan haar vader uitlegde, en ook in zijn ogen stonden tranen. Tijdens de dertien jaar dat zij en Arthur getrouwd waren, had hij haar en haar carrière altijd in alles ondersteund, en ze wist dat ze nu het-

zelfde voor hem moest doen en mee moest verhuizen naar New York. Ze kon hem onmogelijk vragen zijn carrière op te geven omwille van de hare zodat ze in de galerie kon blijven werken bij haar vader, ook al viel niet te ontkennen dat hij oud aan het worden was. Sasha was intussen vijfendertig, en Simon was, ook al zag hij daar niet naar uit en gedroeg hij zich ook niet dusdanig, vijfentachtig. Ze hadden gewoon geluk gehad dat Arthur zo lang in Parijs had kunnen werken zonder zijn carrière daarmee schade toe te brengen. Maar nu was zijn tijd gekomen om naar huis te gaan, en Sasha ging mee.

Kenmerkend voor Sasha, kostte het haar precies zes weken om met een plan op de proppen te komen. Over een maand zouden ze teruggaan naar New York. De eerste keer dat ze het idee ter sprake bracht, reageerde haar vader sprakeloos en ontsteld. Hij zag niets in het idee en was er fel op tegen, net als destijds met haar plan om hedendaagse kunst te gaan verkopen. Maar deze keer dreigde ze niet, ze smeekte. Wat Sasha wilde, was een filiaal in New York, voor zowel traditionele als hedendaagse kunst. Haar vader vond het plan belachelijk. De Suvery Galerie was de meest gerespecteerde galerie in Parijs. Ze werden dagelijks vanuit Amerika en musea vanuit de hele wereld geraadpleegd over belangwekkende aankopen. Er bestond geen enkele noodzaak voor een filiaal in New York, behalve dan dat Sasha daar nu ging wonen en dat ze het werk voor haar geliefde vader en galerie wilde voortzetten in de stijl van de afgelopen negen jaar.

Ze stonden voor een belangrijk keerpunt. Arthur vond het plan geniaal en ondersteunde het volledig. Uiteindelijk was hij dan ook degene die haar vader wist te overtuigen, hoewel Simon tegen de tijd dat ze vertrokken nog steeds riep dat het een belachelijk idee was. Sasha bood aan om het plan uit eigen middelen te financieren en ook Arthur wilde erin investeren, maar ten slotte kwam haar vader zoals altijd met het geld.

Zodra ze in New York waren, vond Sasha een appartement aan Park Avenue. Voor Suvery New York vond ze een patriciërs-woning aan 64th Street, tussen Madison en Fifth Avenue. En zoals altijd wanneer ze haar zinnen ergens op had gezet, ging Sasha met een ongelooflijke inzet en energie aan de slag en bleek

haar plan een geweldig idee. Haar vader kwam een paar keer op bezoek en gaf met tegenzin toe dat de ruimte bijzonder geschikt was, al was het uiteraard wel een kleinere afspiegeling van hun Parijse vestiging. En negen maanden later kwam hij naar New York voor de opening van de galerie en was hij vol lof. Sasha was het gesprek van de dag in de New Yorkse kunstwereld. Op haar vijfendertigste was ze hard op weg een van de belangrijkste handelaren ter wereld te worden, net als haar vader was geweest en nog steeds was. Ze was net toegetreden tot het bestuur van zowel het Metropolitan als het Museum of Modern Art, en dat was een ongekende eer.

Xavier en Tatianna waren intussen twaalf en tien. Xavier hield van tekenen en Tatianna pakte elk fototoestel dat ze in handen wist te krijgen om ongelooflijk grappige foto's te maken van verbijsterde volwassenen. Tatianna zag eruit als een blond elfje, en Xavier leek sprekend op zijn vader, met uitzondering van de van zijn moeder en opa geërfd gitzwarte haren. Het waren knappe, lieve kinderen die allebei tweetalig waren. Sasha en Arthur hadden als school het Lycée voor ze gekozen. Tatianna had het er vaak over dat ze terug wilde naar Parijs. Ze miste haar vrienden en vriendinnen. Xavier daarentegen besloot eigenlijk vanaf zijn allereerste dag dat hij meer van New York hield.

De daaropvolgende twee jaar putte Sasha voldoening uit het leiden van haar galerie in New York. Ze reisde regelmatig naar Parijs, meestal zo'n twee keer per maand. Soms nam ze de Concorde om haar vader bij te staan bij belangrijke afspraken, en vloog dan nog dezelfde avond terug naar Arthur en de kinderen in New York. 's Zomers ging ze altijd met de kinderen op vakantie naar Frankrijk. Ze bracht veel tijd door met haar vader in het huis dat hij al jaren huurde in St. Jean Cap Ferrat, maar logeerde zelf met de kinderen in Eden Roc. Simon hield veel van zijn kleinkinderen, maar werd nerveus als hij ze te lang om zich heen had. En hoewel Sasha het niet graag toegaf, begon haar vader oud te worden. Hij was intussen zevenentachtig en werd langzaam maar zeker trager.

Met tegenzin hadden ze besproken wat er moest gebeuren als hij er niet meer zou zijn. Sasha kon het zich niet voorstellen,

maar Simon wel. Hij had een lang leven geleid en was niet bang voor wat zou komen. En hij had zijn mensen goed opgeleid. Als het eenmaal zover was, zou ze kunnen kiezen of ze in Parijs of New York wilde wonen en in beide steden vakkundige medewerkers in dienst hebben. Ze zou zich natuurlijk regelmatig in beide galleries moeten vertonen en veel op en neer moeten reizen, maar dankzij haar vaders kundigheid en vooruitziende blik lag de keuze voor haar woonplaats helemaal bij haar. Ze hadden uitstekende managers in beide steden. Toch voelde Parijs nog steeds aan als haar thuis, al woonde en werkte ze met veel plezier in New York. Het leed geen twijfel dat Arthur intussen te stevig met de bank verankerd was om nog ergens anders te kunnen wonen dan in New York. Ze wist dat ze tot zijn pensioen daaraan vast zou zitten. En omdat hij pas zevenenveertig was, was dat pensioen nog lang niet in zicht. Ze had gewoon geluk dat haar vader op zijn zevenentachtigste nog steeds zijn kant van het bedrijf draaiende hield. Hij was een bijzonder mens, al was hij nauwelijks merkbaar wat trager geworden. Desondanks, of misschien juist wel daarom, overviel het Sasha toen haar vader op zijn negentachtigste plotseling overleed. Ze had verwacht dat hij het eeuwige leven had. Simon stierf, precies zoals hij het zich had gewenst, achter zijn bureau aan een zware hartaanval. De artsen zeiden dat hij niet geleden had. Hij was onmiddellijk overleden, vlak nadat hij een belangrijke verkoop had gesloten met een Nederlandse verzamelaar.

Nog diezelfde avond vloog Sasha als verdoofd naar Parijs, waar ze doelloos door de galerie zwierf, vol ongeloof dat hij er niet meer was. De begrafenis was waardig, en werd druk bezocht door hooggeplaatste personen. De president van de Franse republiek was er, en ook de minister van cultuur. Iedereen van betekenis in de kunstwereld kwam condoleren, en uiteraard waren haar vaders vrienden, Arthur en de kinderen er ook. Het was een koude novemberdag toen ze hem naar zijn laatste rustplaats droegen op de Père Lachaise begraafplaats in het twintigste arrondissement aan de oostgrens van Parijs. Simon de Suvery werd omringd door vooraanstaande personen als Victor Hugo, Proust, Balzac en Chopin, een passende laatste rustplaats.

Na de begrafenis bleef Sasha nog vier weken in Parijs achter om gesprekken te voeren met advocaten, een aantal zaken in orde te maken en haar vaders papieren en persoonlijke financiën te regelen. Ze bleef langer dan nodig was, maar ze kon het deze keer niet verdragen om weg te gaan. Voor de allereerste keer sinds ze naar New York verhuisd was, wilde ze thuisblijven, in de buurt zijn van waar haar vader had gewoond en gewerkt. Toen ze ten slotte een maand later uit Parijs vertrok, voelde ze zich een weeskind. De winkels en straten in New York, die kerstsfeer uitademden, voelden als een belediging na het verlies dat ze zojuist had doorstaan. Het werd een lang en zwaar jaar voor haar. Desondanks floreerden beide filialen van de galerie. De daaropvolgende jaren verliepen vredig, gelukkig en vruchtbaar. Ze miste haar vader, maar langzaam maar zeker begon ze zich thuis te voelen in New York toen haar kinderen opgroeiden. En ze bleef Parijs als vanouds twee keer per maand bezoeken om het overzicht over de gang van zaken in de galerie te houden.

Acht jaar na de dood van haar vader, had ze twee bloeiende, succesvolle galleries. Arthur zei dat hij op zijn zevenenvijftigste met pensioen wilde gaan. Hij stond in hoog aanzien en had veel bereikt in zijn carrière, maar onder vier ogen had hij aan Sasha toegegeven dat hij er genoeg van had. Xavier was vieren-twintig. Hij woonde en schilderde in Londen, en exposeerde daar in een kleine galerie. En hoewel Sasha zijn schilderijen bewonderde, wist ze dat hij nog niet klaar was om door haar vertegenwoordigd te worden. Haar liefde voor hem verblindde haar niet voor zijn huidige niveau. Hij was talentvol, maar artistiek nog niet op zijn hoogtepunt. Toch werkte hij vol overgave. Hij was dol op alles wat de kunstwereld van Londen hem te bieden had, en Sasha was trots op hem. Ze was ervan overtuigd dat hij op een dag een beroemd schilder zou worden, en dat ze zijn werk later in haar galerie kon verkopen.

Tatianna was vier maanden eerder afgestudeerd aan Brown University in beeldende kunst en fotografie. Ze was begonnen als derde assistente van een bekende New Yorkse fotograaf, wat betekende dat ze af en toe een filmrolletje voor hem mocht vervangen, hem koffie bracht en de vloer moest aanvegen.

Haar moeder verzekerde haar dat dat nu eenmaal de manier was waarop het in het begin ging. Geen van haar beide kinderen toonde interesse om bij haar in de galeries te komen werken. Sasha beseftte hoe uniek het was geweest alles wat ze wist van haar vader geleerd te hebben en zo'n grote kans van hem gekregen te hebben en hoe onbetaalbaar de opleiding was die ze binnen het bedrijf van hem gekregen had. Ze vond het jammer dat ze ditzelfde niet aan haar kinderen door kon geven.

Sasha vroeg zich af of er ooit een dag zou komen waarop Xavier bij haar in de galerie zou willen werken, maar voorlopig leek dat niet het geval te zijn. Nu Arthur het over stoppen met werken had, had ze het gevoel dat haar wortels in Parijs weer aan haar trokken. Ondanks haar liefde voor New York scheen het leven in haar geboortestad haar altijd veel vriendelijker toe. In haar ogen was Parijs nog steeds haar thuis, ondanks de dubbele nationaliteit die ze dankzij haar moeder had, en ondanks het feit dat ze zestien van haar zevenenveertig jaar, een derde van haar leven, had doorgebracht in New York. Diep vanbinnen voelde ze zich nog steeds een Française. Arthur stond niet negatief tegenover het idee om na zijn pensioen terug te gaan naar Parijs, en dat najaar spraken ze er serieus over.

Op een zonnige vrijdagmiddag in oktober met het laatste staartje warm zomerweer, maakte Sasha een korte inspectieronde langs een paar oude schilderijen die verkocht zouden worden aan een museum in Boston. De Oude Meesters en ander traditioneel werk stelden ze tentoon op de bovenste twee verdiepingen van het patriciërshuis. De hedendaagse kunst waar ze tegenwoordig bekend om stonden, werd geëxposeerd op de begane grond en eerste verdieping. Sasha's kantoor lag verscho- len in een verre uithoek van de begane grond.

Na haar tocht over de bovenste verdiepingen stak ze wat papieren in haar koffertje en liet ze haar ogen over de beelden- tuin achter het kantoor dwalen. Zoals met al hun hedendaagse kunst, waren ook de sculpturen een afspiegeling van haar persoonlijke smaak. Ze keek graag naar de beelden in de tuin, vooral als het sneeuwde. Maar op het moment dat ze haar uit- puilende koffertje optilde, duurde het nog zeker twee maanden

voor het zou gaan sneeuwen. De hele komende week zou ze niet op kantoor zijn. Zondagmorgen vertrok ze naar Parijs om haar gezicht daar te laten zien. In beide galleries was ze thuis en na al die jaren was ze eraan gewend geraakt tussen de twee steden heen en weer te reizen. Het leverde geen problemen op. Ze had zowel in de ene als in de andere stad een leven, vrienden en cliënten. Sasha voelde zich net zo op haar gemak in Parijs als in New York.

Denkend aan het weekeinde dat voor haar lag wilde ze net haar kantoor uitlopen toen de telefoon ging. Het was Xavier die haar, zo zag ze na een blik op haar horloge, rond middernacht vanuit Londen belde. Ze glimlachte toen ze zijn stem hoorde. Haar beide kinderen waren haar dierbaar, maar op de een of andere manier had ze een beter contact met Xavier. Hij was altijd gemakkelijker voor haar geweest. Tatianna trok meer naar haar vader en leek in sommige opzichten ook meer op Sasha's vader. Ze had van kinds af aan altijd iets hard en veroordelends gehad en was minder geneigd om toe te geven en compromissen te sluiten dan haar oudere broer. Xavier en zijn moeder waren in veel opzichten zielsverwanten: allebei zachtaardig, vriendelijk en vergevingsgezind. Tatianna stelde zich veel harder op tegenover mensen in het bijzonder en het leven in het algemeen.

'Ik was even bang dat je al weg was,' zei Xavier glimlachend en gapend. Ze deed haar ogen dicht en zag zijn gezicht voor zich. Hij was altijd een mooi kind geweest en was uitgegroeid tot een knappe man.

'Ik stond op het punt de deur uit te lopen. Je bent net op tijd. Wat doe jij thuis op vrijdagavond?' Xavier leidde een druk sociaal leven binnen de Londense kunstwereld en had een zwak voor knappe vrouwen. Veel knappe vrouwen. Zijn moeder moest er altijd om lachen en plaagde hem er vaak mee.

'Ik kom net binnen,' verklaarde hij, daarmee zijn reputatie verdedigend.

'Alleen? Wat een teleurstelling,' pestte ze. 'Heb je een leuke avond gehad?'

'Ik ben met een vriend naar de opening van een nieuwe galerie geweest, en daarna zijn we ergens een hapje gaan eten. Op een

gegeven moment was iedereen dronken en begon het een beetje uit de hand te lopen, dus toen leek het me maar beter om naar huis te gaan voor we allemaal opgepakt zouden worden.’ ‘Dat klinkt interessant.’ Sasha ging weer achter haar bureau zitten en terwijl ze eraan dacht hoe ze haar zoon miste, staarde ze uit over de tuin. ‘En waarom zou er iemand opgepakt worden?’ Ondanks zijn liefde voor vrouwen, waren de meeste van Xaviers activiteiten ongevaarlijk en tamelijk rustig. Hij was gewoon een man die graag plezier maakte en soms jongensachtige streken uithaalde. Zijn zus beweerde altijd dat zij veel volwassener was dan hij en ze vond de vrouwen met wie hij uitging afschuwelijk. Dat vertelde ze niet alleen aan haar moeder, maar ook aan haar broer, die zijn vriendinnen vol vuur verdedigde, al waren ze nog zo ordinair.

‘Ik was samen met een andere schilder op die opening. Hij wil zich nog wel eens als een ongeleid projectiel gedragen, maar het is een waanzinnig goede schilder. Ik zou je graag een keer aan hem voor willen stellen. Hij heet Liam Allison. Hij maakt geweldig abstract werk. Ze hadden een mooie tentoonstelling vanavond, ook al dacht hij daar anders over. Hij verveelde zich en is toen dronken geworden. En toen we in de pub zaten te eten werd het erger.’ Xavier vertelde graag over zijn vrienden. Hij had weinig geheimen voor haar. En ze genoot altijd van zijn onthullingen over zijn escapades. Ze miste hem vreselijk vanaf de dag dat hij uit huis was gegaan.

‘Goh, gezellig. Dat hij dronken werd, bedoel ik.’ Ze nam aan dat die vriend van haar zoons leeftijd was. Twee jongens die zich samen misdroegen, maar dan wel op een gezonde manier. ‘Eerlijk gezegd was het dat ook. Je kunt erg met hem lachen. Hij had zijn broek uitgedaan terwijl we aan de bar zaten. Het komische was dat helemaal niemand dat in de gaten had, totdat hij op een bepaald moment met een meisje wilde gaan dansen. Ik denk eigenlijk dat hij het zelf vergeten was, tot hij in zijn boxershorts op de dansvloer stond en een oud dametje hem met haar tasje om zijn oren begon te slaan. Dus toen vroeg hij of zij dan misschien met hem wilde dansen en heeft hij haar een paar keer rondgewalst. Ik dacht echt dat ik erin bleef, mam. Ik denk dat ze een meter vijftig groot was en ze bleef hem maar

slaan met dat tasje. Het leek wel een aflevering van Monty Python. Hij kan geweldig goed dansen.’ Lachend luisterde Sasha naar zijn verhaal. Ze stelde zich het tafereel voor met de kunstenaar in zijn onderbroek, dansend met een oud dametje dat hem met haar tas sloeg. ‘Hij bleef heel erg beleefd tegen haar en iedereen lag op de grond van het lachen, maar op een bepaald moment zei de barkeeper dat hij de politie ging bellen, dus toen heb ik hem maar naar huis, naar zijn vrouw gebracht.’ ‘Is hij getrouwd?’ Sasha klonk perplex na dat stukje nieuws. ‘Zo jong al?’

‘Hij is ouder dan ik, mam. Hij is achtendertig en hij heeft drie kinderen. Leuke kinderen. En een leuke vrouw ook.’

‘Waar was zij dan?’ Er klonk afkeuring door in Sasha’s stem. ‘Ze gaat liever niet met hem stappen,’ antwoordde Xavier tamelijk laconiek. Liam Allison was een van zijn beste vrienden geworden in Londen. Het was een serieuze kunstenaar die luchtig door het leven huppelde, een geweldig gevoel voor humor had, en dol was op grappen, streken en ongein.

‘Nee, ik snap wel waarom zijn vrouw niet met hem uit wil,’ reageerde Sasha. ‘Ik geloof ook niet dat ik graag gezien zou willen worden met een man die in het bijzijn van anderen zijn broek laat zakken en dan oude dames ten dans vraagt.’

‘Dat was dus ook zo ongeveer wat zijn vrouw zei toen ik hem thuis afleverde. Hij viel meteen in coma op de bank, dus toen heb ik nog een glas wijn samen met haar gedronken voor ik ging. Het is een goed mens.’

‘Dat kan haast niet anders als ze dat allemaal van hem pikt. Is hij alcoholist?’ vroeg Sasha ernstig, en ze vroeg zich af met wat voor soort mensen hij daar omging. Xaviers vriend klonk niet bepaald als het ideale gezelschap, en zeker niet als iemand met een goede invloed.

‘Nee, hij is geen alcoholist,’ lachte Xavier. ‘Hij verveelde zich gewoon en hij wilde met me wedden dat het minstens een uur zou duren voor iemand doorhad dat hij zijn broek uittrok. Hij heeft gewonnen. Ze merkten het pas toen hij op de dansvloer stond.’

‘Nou, ik mag toch hopen dat jij de jouwe aangehouden hebt,’ zei ze moederlijk.

Xavier antwoordde lachend. Hij droeg haar op handen. ‘Om eerlijk te zijn: ja. Liam vond me laf. Hij zei dat hij mij het dubbele zou betalen als ik mijn broek ook uittrok. Maar dat heb ik niet gedaan.’

‘Goddank, lieverd. Daar ben ik blij om.’ Ze wierp een korte blik op haar horloge. Ze had om zes uur met Arthur afgesproken en het was nu al tien over zes. Ze vond het heerlijk om met haar zoon bij te praten. ‘Schat, het spijt me, maar ik had tien minuten geleden eigenlijk al met je vader afgesproken. We rijden na het eten naar de Hamptons.’

‘Dat dacht ik al. Daarom belde ik nog even.’

‘Lief van je. Heb jij nog speciale plannen dit weekeinde?’ Ze was graag op de hoogte van zijn doen en laten, net als dat van Tatianna, hoewel die veel minder van zich liet horen. Haar dochter wilde haar vleugels uitslaan. En tegenwoordig belde ze vaker met haar vader dan naar haar moeder. Sasha had haar al de hele week niet gesproken.

‘Nee, niets bijzonders. Het is hier vreselijk weer. Ik was eigenlijk van plan om te gaan schilderen.’

‘Goed zo. Ik vlieg zondag naar Parijs. Ik bel je als ik er ben. Heb je komende week tijd om even daarheen te komen?’

‘Misschien. Ik spreek je zondagavond. Prettig weekeind en de groeten aan pap.’

‘Zal ik doen. Ik hou van je... en zeg tegen die vriend van je dat hij de volgende keer zijn broek aanhoudt. Jullie hebben mazzel dat ze jullie niet achter slot en grendel hebben gezet voor het veroorzaken van een rel, of het vertonen van ongepast bloot, of het hebben van te veel plezier, of God mag weten wat.’ Het maakte niet uit waar Xavier was, hij vermaakte zich overal, en kennelijk was zijn vriend Liam net zo. Xavier had het al eens eerder over hem gehad en begon er elke keer over dat hij graag wilde dat zijn moeder het werk van zijn vriend eens zou zien. Het moest er ooit maar eens van komen, hoewel ze altijd tijd te kort leek te komen. Ze had altijd haast, en als ze in Londen was had ze afspraken met kunstenaars die ze al vertegenwoordigde, en wilde ze Xavier zien. Ze had tegen haar zoon gezegd dat hij zijn vriend moest vragen dia’s van zijn werk op te sturen, maar dat had hij tot nu toe niet gedaan. Dat gaf haar het

idee dat hij dan wel niet serieus genoeg bezig was met zijn werk, of dat hij er nog niet klaar voor was het aan haar te laten zien. Hoe dan ook kwam hij op haar over als een apart figuur. En van dat type vertegenwoordigde ze er al een paar en ze wist niet of ze er nog zo een bij wilde, hoe leuk Xavier hem blijkbaar ook vond. Het was een stuk eenvoudiger om kunstenaars te vertegenwoordigen die hun carrière serieus namen en zich als volwassen mensen gedroegen. Mannen van bijna veertig die zich in het openbaar misdroegen en hun broek lieten zakken, betekenden hoofdpijn, en daar had ze weinig zin in. ‘Ik spreek je zondag.’

‘Ik bel je in Parijs. Dag, mam,’ zei Xavier vrolijk voor hij ophing. Met een glimlach haastte Sasha zich haar kantoor uit. Ze vond het vervelend om Arthur te laten wachten en ze moest nog koken. Maar het was fijn geweest om haar zoon even te spreken.

Ze zwaaide even naar iedereen toen ze gehaast het kantoor verliet en met haar gedachten bij Xavier nam ze een taxi voor het kleine stukje naar het appartement. Ze wist dat Arthur op haar zat te wachten en hunkerde om de stad uit te gaan. Op vrijdag was het altijd vreselijk druk op de weg, hoewel het iets minder erg was als ze na het eten vertrokken. Het was een schitterende dag geweest. Ook al was het oktober, het was toch nog warm en zonnig. Ze liet haar hoofd even tegen de steun rusten en deed haar ogen dicht. Ze had een zware week achter de rug en ze was moe.

Het appartement waar ze nu naar onderweg was, was het enige in haar leven waarvan ze het gevoel had dat het niet meer bij haar leven paste. Ze woonden er al twaalf jaar, vanaf het moment dat ze uit Parijs waren gekomen, en nu de kinderen niet meer thuis woonden leek het veel te groot. Ze probeerde Arthur al een tijdje over te halen om het te verkopen en naar een kleinere flat met uitzicht op het park aan Fifth Avenue te verhuizen. Maar ze hadden besloten geen definitieve plannen te maken voordat vaststond of ze na zijn pensioen inderdaad weer in Parijs gingen wonen. Als ze inderdaad daar naartoe zouden verhuizen, zouden ze in New York niets anders nodig hebben dan een klein pied-à-terre. Het was zo’n moment dat ze het ge-

voel had dat haar leven constant in beweging was. Eigenlijk was dat al zo vanaf het moment dat Tatianna afgestudeerd was en op zichzelf was gaan wonen. Sasha's leven voelde soms een beetje leeg nu de kinderen weg waren. Arthur plaagde haar daarmee als ze het erover had en zei dan dat ze volgens hem de drukst bezette vrouw was van heel New York en misschien wel van heel de wereld. En toch miste ze de kinderen. Ze waren een wezenlijk en levendig onderdeel van haar leven geweest, en nu ze uit huis waren, voelde ze zich soms verdrietig, waardeloos en minder nuttig. Ze was blij dat Arthur en zij graag samen reisden en dingen ondernamen. Het leek wel of hun band sterker was dan ooit en alsof ze nog meer van elkaar waren gaan houden. In de afgelopen vijfentwintig jaar was hun liefde en passie niet minder geworden. Het verstrijken der jaren had hun band er alleen maar sterker op gemaakt.

Arthur zat op haar te wachten toen ze thuiskwam en er trok een lach over zijn gezicht toen hij haar zag. Hij had de mouwen van het witte overhemd dat hij die dag naar kantoor aan had gehad, opgerold. Zijn jasje hing achteloos over een stoel-leuning. Toen hij thuiskwam, had hij alvast een paar spullen in een tas gepakt voor het weekeind in hun huis in Southampton. Sasha was van plan om een maaltijdsalade met wat koude kip te maken. Ze vonden het altijd prettig om na de avondspits te vertrekken; die was afschuwelijk in de zomer en herfstweekeinden.

'Hoe was je dag?' vroeg hij terwijl hij een kus ergens boven op haar hoofd plantte. Haar donkere haar zat in een knot naar achteren getrokken, zoals ze het haar hele leven al droeg. In de weekeinden in de Hamptons droeg ze het in een lange vlecht. Ze droeg daar graag oude kleren, spijkerbroeken, versleten truien, of verschoten T-shirts. Het was een verademing om er niet uit te hoeven zien zoals in de galerie. Arthur trok er graag op uit om te golfen en strandwandelingen te maken. In zijn jeugd was hij een fervent zeiler geweest, net als hun kinderen, en hij daagde haar graag uit voor een partijtje tennis. Als ze er het weekeinde naartoe gingen, tuinierde ze wat of krulde ze zich op de bank op met een boek. Ze probeerde dan niet te werken, hoewel ze soms wel papieren meenam.

Net als hun appartement in de stad was hun huis in de Hamp-tons eigenlijk te groot voor ze geworden, maar hier stoorde het haar veel minder. Hier kon ze zich voorstellen hoe er op een dag kleinkinderen rond zouden lopen, en hun kinderen kwamen vaak langs en namen dan vrienden mee. Het huis in de Hamptons was levendiger. Misschien kwam dat door het uitzicht op zee. Het appartement in de stad leek tegenwoordig eenzaam en doods.

‘Sorry dat ik zo laat ben,’ verontschuldigde ze zich toen ze vlug naar de keuken liep nadat ze hem een kus had gegeven. ‘Xavier belde op het moment dat ik klaar stond om te vertrekken.’ ‘Hoe was het met hem?’

‘Hij was een beetje aangeschoten, geloof ik. Hij was wezen stappen met een zich nogal misdragend type.’

‘Een vrouw?’ vroeg Arthur belangstellend.

‘Nee, een schilder. Hij heeft zijn broek laten zakken in de pub.’

‘Xavier heeft zijn broek laten zakken?’ Arthur keek stomverbaasd naar Sasha, die de sla om stond te scheppen.

‘Nee, die vriend. Zo’n schilder uit de categorie losgeslagen kunstenaars.’ Hoofdschuddend legde ze de kip op een bord.

Arthur bleef bij haar staan kletsen terwijl Sasha hun avondeten bereidde, de keukentafel dekte met linnen placemats, servetten en mooi servies, en het eten neerzette. Ze hield ervan om dat soort kleine dingen voor hem te doen, en hij zag het altijd en gaf complimentjes.

‘Je hebt een behoorlijk pak werk mee naar huis genomen, Sasha,’ merkte hij op terwijl hij wat sla op zijn bord schepte; hij zag er ontspannen en gelukkig uit. Hij was dol op hun week-enden aan het strand, en ze waren heilig voor beiden. Ze lieten er nooit iets tussen komen, tenzij ze met een onverwachte ziekte of belangrijke gebeurtenis te kampen kregen. Normaliter zorgden ze er iedere vrijdag voor, weer of geen weer, zomer en winter, dat ze rond zeven uur ’s avonds in de auto zaten op weg naar Southampton.

‘Ik vertrek zondag toch naar Parijs?’ bracht ze hem in herinnering terwijl ze hun salade aten en ze gaf hem nog een stuk kip.

‘O ja, dat is waar. Hoe lang blijf je?’

‘Vier dagen. Misschien vijf. Ik ben voor het weekeinde weer terug.’

Ze zaten gezellig te kletsen zoals mensen die al jaren getrouwd zijn en aan elkaar gewend. Ze bespraken niets belangrijks, genoten gewoon van elkaars gezelschap. Hij vertelde over iemand die met pensioen ging en een onbelangrijke transactie die niet helemaal naar wens was verlopen. Sasha vertelde hem over een nieuwe kunstenaar die ze had binnengehaald, een bijzonder getalenteerde jonge schilder uit Brazilië. Ze liet ook vallen dat Xavier had gezegd dat hij zou proberen de komende week naar Parijs te komen. Hij hield rekening met dat soort dingen en plande zijn eigen agenda, in tegenstelling tot Tatianna die was overgeleverd aan de grillen van de fotograaf voor wie ze werkte. Haar werkgever maakte lange dagen en de vrije tijd die ze overhad, bracht ze graag door met haar vrienden. Maar Tatianna was dan ook twee jaar jonger dan haar broer en had nog steeds het idee dat ze moest vechten voor haar onafhankelijkheid.

‘En wie is het snoepje van de week?’ vroeg Arthur met pretogen. Hij kende zijn zoon door en door, net als Sasha. En toen ze Arthur glimlachend aankeek, viel haar zoals zo vaak op hoe knap haar man nog steeds was. Lang, slank, gezond, met fijn besneden gelaatstrekken en een krachtige kin. Ze was verliefd op hem geworden op het moment dat hij haar leven binnenvandelde. En om eerlijk te zijn hield ze nu meer van hem dan ooit. Ze besepte hoeveel geluk ze had gehad. Veel van haar vriendinnen in New York waren gescheiden, een paar waren weduwe, en geen van allen leken ze nog een leuke man te kunnen vinden. Ze vertelden Sasha steeds weer hoeveel geluk ze had. Maar dat hoefden ze haar niet te vertellen. Arthur was vanaf hun eerste ontmoeting haar grote liefde geweest.

‘De laatste keer dat ik ernaar vroeg, was het een of ander naaktmodel van zijn tekenlessen,’ grijnsde Sasha. Xavier was berucht en beroemd bij vrienden en familie vanwege de constant wisselende schare vrouwen die zich bewonderend aan zijn voeten wierpen. Hij was een knappe man, die ook nog eens ontzettend aardig was, en vrouwen vonden hem onweerstaanbaar. En op zijn beurt vond hij het vrouwelijk geslacht onweerstaanbaar.

‘Ik vraag maar niet eens meer hoe ze heten,’ zei Sasha toen ze de tafel afruimde onder de bewonderende blik van haar echtgenoot. Ze zette de borden in de afwasmachine. Hun maaltijden waren tegenwoordig ongecompliceerd. Vroeger, toen de kinderen nog thuis woonden, hadden ze uitgebreide en verantwoorde maaltijden gegeten. Tegenwoordig aten Arthur en Sasha meestal een licht maal aan de keukentafel, dat was veel gemakkelijker.

Arthur lachte om haar opmerking. ‘Ik vraag Xavier al jaren niet meer naar de namen van zijn vriendinnetjes.’ ‘Elke keer als ik er eentje bij naam noem, blijkt dat ik vijf namen achterloop. Dus ik kijk wel uit.’ Hij liep weg om zich te verkleeden in een kakibroek en een lekkere oude trui, en Sasha deed hetzelfde.

Twintig minuten later waren ze klaar voor vertrek in Sasha’s stationcar. Nadat de kinderen het huis uit waren gegaan, had ze besloten de auto te houden omdat hij handig was voor het vervoer van schilderijen. Ze had wat boodschappen achter in de auto gezet en voor allebei een kleine weekendtas. Al hun strandkleren lagen in Southampton zodat ze nooit veel mee hoefden te nemen. Ze had ook een koffer bij zich met kleren voor Parijs en de uitpuilende attachékoffer. Haar plan was om zondagmorgen vroeg vanaf het vliegveld van Southampton te vertrekken om op die manier op een enigszins redelijk tijdstip in Parijs aan te komen. Soms nam ze de nachtvlucht als het niet anders kon, maar er was nu niets dringends en dan was het logischer om overdag te vliegen, al vond ze het jammer om de zondag met Arthur mis te lopen.

Om tien uur waren ze in Southampton en Sasha merkte tot haar verbazing dat ze moe was. Zoals altijd had Arthur gereden en had zij naast hem liggen doezelen. Ze was blij dat ze tegen middernacht naast hem in bed kon kruipen. Tot die tijd hadden ze op de veranda gezeten, en bij het licht van de maan uitgekeken over de oceaan. Het was een warme, geurende avond met een heldere hemel. En eenmaal in bed vielen ze in slaap zodra hun hoofd het kussen raakte.

Zoals meestal in hun huis aan het strand, vrijden ze de volgende ochtend. Daarna bleven ze in elkaars armen liggen. Hun liefdesleven was met het verstrijken van de jaren niet ten prooi ge-

vallen aan verveling, maar was eerder beter geworden omdat ze elkaar door en door kenden en respecteerden. Een tijdje later liep hij haar achterna naar de badkamer om te douchen terwijl zij in bad zat. Ze genoot van hun lome ochtenden in Southampton. Later liepen ze samen naar beneden. Sasha maakte het ontbijt klaar in de keuken en na het eten trokken ze eropuit voor een lange strandwandeling. Het was een stralend warme en zonnige dag met nauwelijks een zuchtje wind. Het was de eerste week van oktober, en binnenkort zou de herfst koudere lucht aanvoeren, maar vandaag nog niet. De zomer leek niet van wijken te weten.

Zaterdagavond nam Arthur Sasha mee naar een klein Italiaans restaurantje waar ze graag kwamen. Naderhand besloten ze thuis nog even op de veranda te gaan zitten met een glas wijn. Het leven was prettig en vredig. Die avond gingen ze vroeg naar bed omdat Sasha de volgende ochtend bijtijds op moest staan voor haar vlucht naar Parijs. Ze haatte het om hem achter te moeten laten, maar het was iets wat bij hun leven was gaan horen. Hem vier of vijf dagen niet zien was een vast verschijnsel geworden. Ze kroop stevig tegen hem aan en viel in slaap met haar armen om hem heen en haar lichaam tegen hem aangedrukt. Ze moest om vier uur opstaan en om vijf uur vertrekken om om zeven uur op het vliegveld te zijn voor de vlucht van negen uur. Ze zou om negen uur 's avonds plaatselijke tijd in Parijs aankomen en om elf uur in hun huis zijn, en nog een fatsoenlijke nacht kunnen slapen voordat ze de volgende dag aan het werk ging.

Toen de wekker de volgende ochtend om vier uur ging, zette ze hem snel uit, sloeg haar armen nog even om Arthur heen en stapte toen spijtig uit bed. Ze liep op haar tenen in het donker naar de badkamer en trok daar een spijkerbroek en een zwarte trui aan. Haar voeten stak ze in Hermès loafers die betere tijden hadden gehad. Maar ze was al lang geleden gestopt zich op te doffen voor intercontinentale vluchten. Het was belangrijker dat haar kleren lekker zaten. Meestal sliep ze als ze in het vliegtuig zat. Ze bleef even naar Arthur staan kijken voor ze het huis verliet, en bukte toen om hem zachtjes een kus op zijn hoofd te geven zonder hem wakker te maken. Maar hij bewoog

zich toch en glimlachte in zijn slaap. Even later werd zijn glimlach breder en keek hij haar door samengeknepen ogen aan. Hij stak een hand uit en trok haar naar zich toe.

‘Ik hou van je, Sash,’ fluisterde hij slaperig. ‘Kom je snel weer terug? Ik zal je missen.’ Hij zei altijd van dat soort dingen. Het was een van de redenen waarom ze zoveel van hem hield. Ze drukte een kus op zijn wang en stopte hem toen in, net als ze vroeger bij haar kinderen deed.

‘Ik hou ook van jou,’ antwoordde ze fluisterend. ‘Ga maar weer lekker slapen. Ik bel je als ik in Parijs ben.’ Dat deed ze altijd. Ze wist dat ze hem nog zou spreken voor hij terugreed naar de stad, en ze wilde dat ze bij hem kon blijven.

Het zou fijn zijn als hij eenmaal met pensioen was en haar altijd kon vergezellen. Opgevrolijkt door die gedachte deed ze de slaapkamerdeur zacht achter zich dicht en verliet het huis. De taxi had ze de avond ervoor al besteld. De chauffeur stond buiten op haar te wachten en had niet aangebeld, zoals ze had verzocht. Ze vertelde hem naar welk vliegveld ze moest en met welke luchtvaartmaatschappij ze vloog. Tijdens de rit keek ze glimlachend naar buiten. Ze besepte heel goed dat ze een gezegende vrouw was. Ze was een gelukkig mens met een goed leven, een echtgenoot die net zoveel van haar hield als zij van hem, twee fantastische kinderen, en twee galeries die haar al haar hele leven plezier in haar werk en een goede boterham hadden gegeven. Er bleef niets te wensen over. Sasha de Suvery Boardman had alles wat haar hartje begeerde.